

Gesprek Carry van Bokhoven

02/12/2022

Samen met een aantal studiegenoten legden we onze data mapping voor aan zowel elkaar, als ook aan Carry.

De directe feedback van mijn data mapping is: je doet te veel.

Zoals het experiment. Op dit moment doe ik mijn experiment in Brussel in drie klassen, in Kortrijk in een graadsklas én in Avelgem in vier klassen. Dat zijn acht klassen in totaal die je moet opvolgen, data van verzamelen, coderen, analyseren en een conclusie uit halen. Dat is te veel werk. Het is interessant werk, maar wat heeft de vergelijking van de klassen te maken met het beantwoorden van de onderzoeksvraag?

Er moet een keuze in gemaakt worden welke locatie, of welke klassen, de meeste data opleveren en de rest laten vallen.

De interviews met de theatermakers is nog zo iets. Waarom zijn deze mensen nodig om de onderzoeksvraag te beantwoorden? Wederom zullen ze interessante antwoorden geven en inzichten bieden hoe te werken met lagereschoolkinderen. Echter heb je dat al. Waarom dan nog meer?

Carry maakte hier een mooie vergelijking. Het is alsof ik een recept wil maken voor een kersentaart. Je hebt suiker nodig en bloem en kersen... om zo een kersentaart te maken.

Maar je kan hiermee ook een heerlijke bramentaart kunnen maken, als je de kersen vervangt door de bramen en een grotere schaal neemt. Een perentaart lijkt er op, maar dan moet je....

En dat is op dit moment mijn onderzoek. Ik heb bijna alles om een heerlijke kersentaart te maken, en ik ga nog op zoek naar bramen en peren. Ik ben de vraag: "Hoe maak je taart?" aan het oplossen en niet: "Hoe maak je kersentaart?".

Dat is niet haalbaar voor de tijd dat ik heb.

Het onderzoek moet dus nog veel kleiner!

Als ik het niet kleiner maak, dan kan het zijn dat de data die ik nu aan het verzamelen ben in het experiment in gevaar komt, omdat ik niet in de diepte zou kunnen gaan. Dat moet dus anders!

Ik had al besloten om geen initiatie klassen mee te nemen in mijn onderzoek, omdat OVSG ze ook behandeld als een aparte leeftijdsgroep met aparte leerdoelen. Dit soort onderbouwde keuzes moet ik nog veel meer maken, zodat het niet alleen begrepen kan worden door een externe, maar ook door mezelf.

Zo ook in mijn experimenten en de keuze om een experiment te doen. Ik kan geen experiment opstarten om daarna te vertellen, wanneer het logboek binnen moet zijn, dat er nog onverwerkte data is. Ook het tweede experiment moet dus losgelaten worden, omwille van tijd. Zowel tijd om het experiment te houden, als ook verwerkingstijd.

Maar de grote vraag hierachter is: Waarom ben ik dit aan het doen? Waarom ben ik zo veel aan het doen tegelijkertijd?

Ik probeerde het uit te leggen, maar ik kwam vast te zitten in mijn verklaring. Ik zoek naar een rationele verklaring, maar eigenlijk heb ik die niet. Er is wel een emotionele verklaring dat ik anders het gevoel heb dat ik te weinig aan het doen ben en daardoor niet zal slagen.

Carry vertelde me dat het dapperste dat ik kan doen is zeggen: "Ik heb genoeg data. Ik kan nu naar de volgende stap. En wanneer heb je genoeg data? Als je dezelfde antwoorden begint te zien op verschillende plaatsen. Er komt saturatie in je bevindingen."

En dat is dus wat ik ook moet doen.

Er is nog heel wat werk te verzetten, maar de dataverzamelingsperiode komt op z'n einde. Ik heb genoeg theorie, goede observaties en interviews en mijn experiment zal in januari afgerond zijn. Hier moet ik wel nog echt in snijden. Welke klassen hou ik en welke niet? Daarna kan ik beginnen met analyseren. Die stap moet ik nog helemaal zetten. En dat kost ook echt tijd.